

NAJDIHOJCA

IZ HAJDINE

JUNIJ 1994

u371

NAJ

600 215f

25.4.2006

UVODNIK

Za izdajo Najdihojce smo se odločili zato, da bi v sestavkih in pesmih opisali delo letošnjega šolskega leta, ki je bilo tako raznoliko in razgibano. Na pomoč so nam priskočili učenci nižjih in višjih razredov. Tako v besedi kot tudi v sliki. Pod budnim očesom ge. Anice Kotar in ge. Silve Hajšek, ki sta to delo opremljali, nas vzpodbujali in nam dajali koristne nasvete smo sestavili Najdihojco. Zamisel za letošnjo Najdihojco smo dokončno sprejeli v času projektnega tedna v skupini novinarjev. Takrat smo zbrali poročila za bilten Mleko in mlečni izdelki. Sedaj sestavlja skupino novinarjev manj učencev: Anja Brodnjak, Tina Bedrač, Franja Vogrinec in Katja Zemljič. Tako kot pri biltenu ob projektne tednu so tudi ob nastanku našega glasila sodelovali učenci računalniške skupine z mentorjema Andrejem Pulkom in Dejanom Pacherjem ter jim zato izrekamo priznanje. Upamo, da vam bo Najdihojca takšna, kakršno smo sestavili, všeč.

Franja Vogrinec in Katja Zemljič

NA BABIČINEM PODSTREŠJU

Velikokrat sem premišljeval, kako so nekdaj živeli in kaj so počeli v prostem času. Stara mama in stari ata sta skrbno skrivala svoja ljubezenska pisma iz časov druge svetove vojne. Pri hiši sta vedela za skrivališče samo onadva in moja mamica. S sosedom sva se velikokrat pogovarjala, njemu sta že stara starša umrla in njuna hiša je bila prazna. Pripovedoval mi je, da je na podstrešju našel veliko starih nemških knjig. Ni mi dalo miru in nekega dne sem se odločil za akcijo.

Stara starša sta bila pri sorodnikih, jaz pa sem pohitel na podstrešje. Sprva me je bilo kar pošteno strah, nato pa sem se odločil, da bom preiskal vse kovčke, omare in vreče, ki so bile zgoraj. Na podstrešju je bilo vse prašno, veliko je bilo pajčevine. Stari ata si je vedno skrival dragocene stvari nekje v težko dostopnem delu, toda jaz sem že sumil, kje je to. V steno je "vklesal" majhno luknjo in vanjo položil majhno skrinjico, na podstrešju je bilo veliko starih zanimivih stvari, toda skrinjica je bila zame najbolj zanimiva, in sem jo poskušal odpreti. Sprva ni šlo, nato sem udaril s kamnom in skrinjica se je odprla. V njej so bile stare slike stare mame, ljubezenska pisma in vojaška knjižica iz nemške vojne. V njej je bilo tudi nekaj starih mark, toda niso me zanimale marke, ampak vsebina knjižice. Vpisani so bili razni podatki, med drugim tudi, da je bil dvakrat težko ranjen. Zdaj sem vedel, zakaj ni nikoli hotel govoriti o vojni. Na slikah je bila stara mama zelo simpatična in sem si nekaj zanimivih predmetov prenesel na novo skrivno mesto. Pozno ponoči so se starši in stari starši vrnili domov, jaz sem takoj odhitel k staremu očetu! Zanimalo me je, zakaj mi ni nikoli pripovedoval o vojni in o dveh ranah. Takoj je pomislil, kaj to pomeni.

Naslednji dan me je povabil pod lipo in mi povedal vso zgodbo.

Matija Brodnjak, 8.a

POLETITE, DOBRE PTICE MIRU

Mir je v današnjem nemirnem svetu največja dobrina. Redek je, čeprav smo ga vsi najbolj potrebni. Mir je najvišja moralna vrednota. Ljubezen do drugih, do sočloveka, razumevanje njihove stiske, vera, vse to prinaša za seboj mir. Ideja o miru in ljubezni je že stara. "Nasiti lačne, napoji žejne, daj drugim streho nad glavo", vse te ideje so se v naši družbi izgubile. Priče so hladnokrvne vojne v Bosni in Hercegovini. Tamkajšnje dogodke lahko vsak dan spremljamo v TV - dnevniku. Nekega večera so v TV - dnevniku prikazali mesto po napadu nanj. Po ulici so ležali človeški udi, polno je bilo krvi. Od takrat dnevnika ne gledam več, ker ne prenesem pogleda na ljudi brez vsega najnujnejšega za življenje. Kako naj jim pogledamo v oči polne obupa, mi, ki se nočemo zavedati, da se tako blizu nas odvija taka morija? Današnji svet ne prenese drugačnosti veroizpovedi, rase, jezika. Če nisi nekemu enak, potem si zanj nič, potem si njegov sovražnik in nimaš več pravice do življenja, ker si se rodil drugim staršem kot on. Kdo pri tem pomisli na otroke? Kako bodo lahko živeli, če že v najrosnejši mladosti na zverinski način izgubijo starše in so morda temu priče?! Zadane so jim rane,

ki jih morda nikoli ne bodo izbrisali iz spomina. Pa ne le pri naših sosedih, tudi drugod po svetu je polno otrok, ki živijo v bedi. Afrika, Azija... a to so dežele tretjega sveta, kogar torej zanimajo! Tam vendar ni dobička, ni surovin, zakaj bi torej zapravljali denar in vojake za prepečevanje spopadov.

Mir je resnično veliko vreden. Pravijo, da so otroci naša prihodnost. Zakaj torej nihče ne poskrbi, da bodo v miru in sreči uživali mladost, če so oni naš up? Zakaj ne poletijo ptice miru v vse domove in prinesejo toplino ljubezni v otroška srca?! Ah, seveda, spet sem pozabila, zato je vendar potreben denar!

Klavdija Beber, 8.b

NASILJA JE PREVEČ

Babica mi je pripovedovala, da prej skoraj niso poznali vojn ne kriminala. A v današnjem času je tega preveč. Ko greš na sprehod v park, vidiš polno stekleničk od mamil, spominjam pa se, da tega pred leti ni bilo. Slišala sem o številnih vlomih v bližini. Postalo me je strah, da se bo vlom pojavil tudi pri nas doma, zato skrbno zapira vrata.

Sovražim tudi divje lovce, ki ubijajo nedolžne živali, samo, da bi njihovo vrednost prodali. Zato prosim, da se to ustavi!

V časopisu sem prebrala tudi različne teme o posilstvu. Ko sem to prebrala, sem se kar stresla, ko sem pomislila, če bi se zgodilo meni.

Nekateri ljudje so jezni sami na sebe in počnejo neumne stvari kot so: samomor, utopitev in zastrupitev.

Smilijo se mi otroci v BiH, ki že skoraj tri leta živijo v strahu pred smrtjo.

Upam, da bo se grda vojna kmalu končala. Ko sem tako opazovala svet, sem spoznala, da se dogajajo zelo grde stvari.

Irma Brodnjak 5.a

IN ZAPISKAL JE VLAK SKOZI MRAK

Ko smo v šoli obravnavali Župančičevo pesem Z vlakom, v kateri opisuje Župančič svoje občutke, ko je odhajal od doma, sem se spomnila svojih občutkov, ko sem odhajala daleč od domačega kraja.

V zgodnjih jutranjih urah sem s staršema stala na peronu ter se poslavljala, ko me je prevzel strašen občutek osamljenosti. Z mojega obraza je zginila vsa veselost prejšnjega dne. Stopila sem na vlak in se odpravila v svoj kupe. Odprla sem okno in še zadnjič pogledala obraza svojih staršev. Med vožnjo sem gledala, kako izginjajo drug za drugim znamenitosti domačega kraja. Ko so izginjali stari znanci, tako je tudi izginjal občutek nebogljenosti ter osamljenosti. Izginjal je domači kraj, kjer je ostal del mojega otroštva. Šele zdaj sem opazila, koliko mi je pomenil rojstni kraj in domači. Nenadoma sem zaslišala smeh, ki me je postavil nazaj v resničnost. Opazila sem še dve dekleti, ki sta verjetno pravtako odhajali v neznani kraj kot jaz. Začela sem ju spraševati, kam sta namenjeni in

izvedela, da se odpravljata na isto šolo kot jaz. Nenadoma sem se začela veseliti, ker sem vedela, da se bomo spoprijateljile. Začeli sta pripovedovati o sebi in domačem kraju. Takrat sem spoznala, da si bomo zelo dobre prijateljice.

Stopila sem z vlaka in stekla k staršem v objem. Komaj sem čakala srečanja s prijatelji. Takrat sem spoznala, da je povsod lepo, a doma je najlepše.

Martina Lipavšek, 8.b

POT V NEZNANO

Jutri zjutraj grem na vlak. Teško mi je, ker ne vem, v kaj se podajam. Dunaj je daleč in tudi študij bo težak. Strah me je sveta, ki ga ne poznam. Tam bom sama. Res ne vem, zakaj sem se sploh odločila za študij v tujini, saj bi lahko študirala doma. Kaj morem zdaj? Odločitev je padla, jutri zjutraj grem na vlak.

To potovanje me utruja. Nimam niti ure, da bi vedela, kako dolgo že potujem. Zdi se mi, kot da se odpravljam na pot brez vsega, kot da vse, kar imam, ostaja doma.

Na postajo me je peljal oče. Bilo je še temno, zato sem imela še bolj čuden občutek, še bolj me je bilo strah. Oh, najraje bi zajokala, pa vem, da ne smem. Spominjam se, kako smo v osnovni šoli brali Župančičevo pesem Z vlakom. Takrat nisem verjela, da bom tudi jaz kdaj v podobni situaciji. Počutim se kot nekaj odvečnega. Zdi se mi, da sem edini potnik na vlakcu brez strojevodje, edino živo bitje v mrtvem materialnem svetu. Sama potujem v veliko mesto, polno tujcev in velikih nebotičnikov, ki mečejo grozljivo senco na svojo okolico. Kaj, če me to mesto zavrne? Strah me je vsega. Dokler sem še živela v svoji domači vasi in verjela, da je to edini svet, sem bila srečna, saj sem ta svet poznala do potankosti. Sedaj pa se odpravljam v čisto tuje kraje. Kaj, če ne bom obvladala znanja, ki ga hočem tam pridobiti? Kdo me bo tolažil, ko mi ne bo šlo v šoli? Toliko vprašanj imam, na katera lahko odgovori le čas. Rada bi verjela, da sanjam, da se bom zjutraj zbudila v svoji sobi ali pa z diplomom v roki, ko se bom peljala spet domov, morda celo z istim vlakom. Prepričana sem, da bom takrat spoznala samo sebe. Nobene šole, nobenega velikega mesta me ne bo več strah, nobene poti v življenju. Kajti, ko bom premagala svoj strah pred to potjo, takrat bom premagala samo sebe. Vsi strahovi izvirajo iz moje notranjosti. Sama bom kriva, če se bom slabo učila, pa tudi za strah sem kriva sama. Dunaj je lepo mesto ob Donavi, ne pa kakšen New York City.

Spominjam se, kako sem v 7. razredu obiskala Dunaj. Takrat se mi je zdel zelo prijazno mesto, sedaj pa me mučijo neke predstave. Zdi se mi, da mi je odleglo. Sedaj sem vedela, da grem. To bo izkušnja, ki mi bo v življenju veliko pomenila. Vedno.

Klavdija Beber, 8.b

Zvijezda zlatna

TI IN JAZ

V mojem srcu ni miru,
kje si, kaj delaš ti,
moje so skrbi,
ker tebe ni.

Ti ne veš, kaj pomeniš mi,
kako so pusti dnevi in noči,
jaz nimam več moči,
zato se vrni mi.

Upam, da prišel bo dan,
ko vsa bom nasmejana,
saj ti pri meni boš.

Srečo delila bova si,
vse dneve in noči,
do poznih starih dni.

Barbara Ambrož, 7.b

ŽENICI SEM REŠILA ŽIVLJENJE

Za 10. rojstni dan sem dobila dnevnik. Nekaj časa ga nisem redno obveščala o svojih dogodivščinah. Danes je moj 13. rojstni dan. Dan se nagiba v večer, jaz sem zgodaj legla v posteljo, da bi premišljevala. V postelji se udobno namestim in premišljam o teh treh letih, ki so minila kot blisk. Poskušam se spomniti vseh zanimivih dogodkov. Spominjam se rojstnih

dnevov, poletnih pustolovščin in raziskovanj. Naenkrat se mi utrne spomin na lep in vendar žalostni pripetljaj. Hodila sem po mestu in si ogledovala izložbena okna. V mestu je bilo vroče, med hišami so se prebijali tanki žarki vročega sonca. Bilo je okrog tretje ure, ko se ponavadi konča delovni čas. Vsi si želijo čimprej domov, zato se z avtomobili nekoliko hitreje vozijo po ulicah. Ko sem se oddaljila od mestnega vrveža, sem zagledala staro ženico. Skoraj sem onemela, ko sem videla, da hoče preko ceste, polne dirkajočih voznikov. Takrat sem pohitela proti ženici. V zadnjem trenutku sem jo potegnila nazaj in jo hkrati podrla. Ženici sem oddrgnila kožo, ko sem jo potegnila. V mojih očeh pa se je zrcalilo spoznanje, rešila sem je smrti. Za oddrgnjeno kožo se skoraj ni zmenila, rajši me je povabila za sladoled, pri tem mi je povedala, da slabo sliši. S to ženico se zmeraj obiskujeva in sva prijateljici.

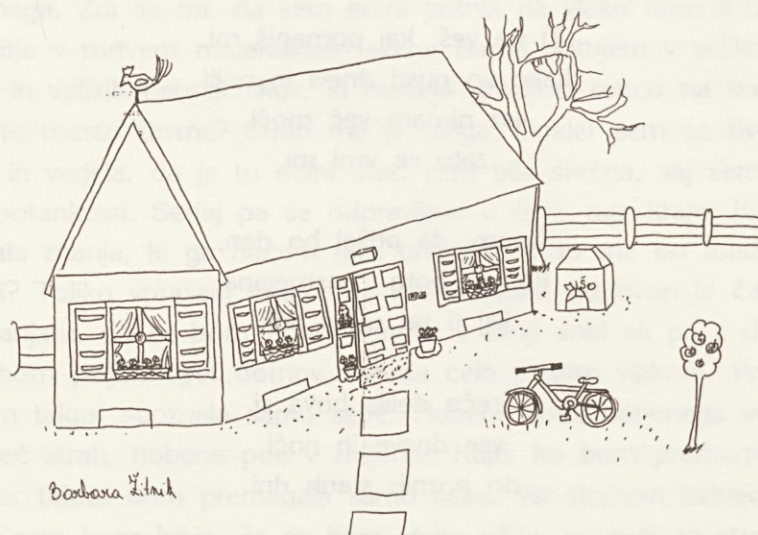
Zakaj lep in vendar žalosten pripetljaj. Lep zaradi prijateljice, ki sem jo dobila. Žalosten zato, če se ne bi zavedala nevarnosti, ki je pretila ženici, bi jo lahko pahnila v smrt.

Samo upamo lahko, da je veliko takih ljudi, ki bi tvegali svoje življenje za življenje neznanca.

Pogledala sem v dnevnik in čudno, ravno stran o tem dogodku, je bila odprta.

Zgodil se je 25. avgusta 1992.

Katja Zemljič, 7.a

PONUĐIL MI JE ROKO

Človek spozna pravega prijatelja najbolj v nesreči. To sem tudi izkusil, ko sem si v garderobi nekega dne hotel obuti adidaske. Iskal in iskal sem jih, pa jih nisem našel. Na pomoč sem poklical prijatelje, vendar so stekli na avtobus. Samo David mi je bil še pripravljen pomagati. Bolj kot sva iskala, vedno manj sva upala na uspeh in vedno bolj me je bilo strah, da bom moral domov v copatih. Garderobo sva še trikrat prečesala, vendar zaman. David je začel razmišljati, da bi šel domov. Toda jaz sem bil pripravljen vztrajati. Čisto sem že

obupal, ko me je David ves razburjen poklical. V rokah je držal moje adidaske, ki jih je našel v neki luknji. Še sam ni vedel, da so bili moji. Bil sem mu neizmerno hvaležen.

Šele takrat sem spoznal, da je ljudi, ki so pripravljene človeku v nesreči stati ob strani, zelo malo.

Andrej Širovnik 5.b

UTRINEK IZ POČITNIC

Sončni žarki so pokukali in me pri priči zbudili. Dopoldan bi lahko skoraj rekli, da mi je bilo dolgčas. A popoldan smo šli na Roglo, saj je bil pašni piknik. Na Rogli je bilo vreme krasno. In v poslednjem trenutku se je prikazala višnjeva torta velikanka, ki je tehtala 20 kg. Bili smo utrujeni, zato se nam je prilegel sladoled. Bil je dober.

Zraven tega nas je zabaval Geza. Šli smo na stolp, kjer smo šli prav do vrha. Ustavili smo se tudi v koči na Pesku. Tam smo popili sok. Bilo je že pozno, zato smo se odpravili domov.

Ta dan mi je ostal v lepem spominu. Bilo je super.

Maja Štager 5.a

POČITNICE

Počitnice so bile zelo dolge. Imela sem veliko prostega časa. Mamica in oče sta bila v službi. V mesecu avgustu sta mamica in oče imela dopust. Odpeljali smo se na enodnevni izlet na Pokljuko. Tam smo srečali mamičino sodelavko. Takoj smo dobili prijetno družbo. Vsi skupaj smo se odpravili na sprehod. Šli smo do Rudnega polja. Tam smo videli učni center naših vojakov. Na Pokljuki je veliko krav, konjev in lepih gozdov. Ko smo se vračali nazaj, sva se šli z Evo zibat. Brat Igor pa je igral tenis s prijateljem Mihom. Nato smo se vsi skupaj naveličali. Bližala se je noč in smo se morali posloviti in odpeljati proti domu. Bila sem zelo žalostna, ker nisem mogla ostati zraven Eve.

Tako sem preživela skromne počitnice. Vsi skupaj doma upamo, da bodo drugo leto počitnice boljše.

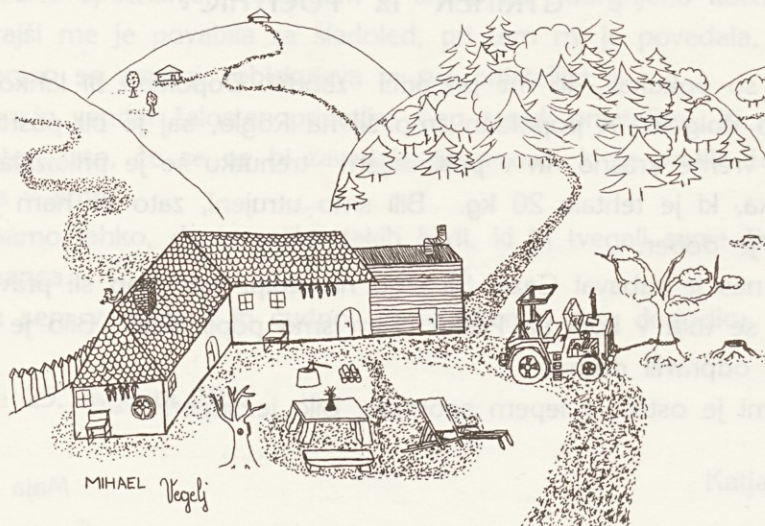
Gabi Pesek, 3.a

V TOPLICAH

V četrtek smo bili v toplicah. Tam smo se kopali. Videl sem prijatelje. Ko sem plaval, sem skoraj utonil. Zabaval sem se in delal neumnosti. Med plavanjem sem izgubil plavalno kapo, zato me je reševalec opomnil. Zelo sem se začudil in jo poiskal, medtem pa sem se zaletel v starejšo gospo.

Najbolj mi je bilo smešno, ko se je gospodu zraven mene utrgala gumica na kopalkah. Vsi smo se smejali, on pa je sramežljivo odkobacal iz bazena. Šel sem na sveži zrak, a bilo je tako mrzlo, da sem odplaval nazaj v notranji bazen. Potem smo se odpravili domov. Preoblekli smo si mokre kopalke in si posušili lase. Odpravili smo se v bližnje gostišče in se okrepčali še s pijačo. Domov smo odšli, ko se je že mračilo.

Matjaž Smolinger, 3.b

JESENSKI SPREHOD

Jesen se je začela 23. septembra. Takrat še listje na drevju in na vinski trti rumeni in odpada. Jeseni imajo ljudje veliko dela. Iz njiv pospravljajo poljske pridelke. Vsi se pripravljajo na dolgo mrzlo zimo, shrambe se vedno bolj polnijo. Tudi pri nas je tako. Vsak ima svoje opravilo.

Nekega sončnega popoldneva sem šla s psom na sprehod v gozd. Nameravala sem nabirati gobe. Naenkrat pa sem zagledala med drevjem kostanj, ki je bil poln lepih plodov. Vsa srečna sem jih pričela nabirati. Bili so zelo debeli in temno rjave barve. Ta sprehod je bil lep tudi za mojega psa, saj se je lahko podil za zajci in srnami, ki so bežali pred njim. Kmalu se je zvečerilo, zato sva se morala vrniti domov s polno vrečo kostanjev, ki smo jih še isti večer spekli in pojedli.

Mojca Požgan, 7.a

POGLED SKOZI OKNO

Bila je sobota. Starši so bili dopoldan na delu, tako sva bila moj brat in jaz sama doma. Brat je začel izzivati, tako da je treskal z vrati, mi jemal knjigo, mi

čečkal po zvezku in še kaj, medtem ko sem se jaz poskušala učiti. To je počel nekaj časa in me pošteno razjezil. Vsa besna sem prijela škarje in mu jih vrgla. On pa se je kot vedno spretno odmaknil. Stal je pred oknom in škarje so zletele naravnost proti oknu. In kaj se je zgodilo? Šipa se je zlomila. Vsa panična sva iskala rešitev in izgovor, ko sta se z dela vrnila starša. Oče se je razjezil in naju napodil vsakega v svojo sobo. Bila sem jezna, pa ne zaradi kazni, saj sem si jo zaslužila, ampak zaradi dejanja, katerega sem močno obžalovala. Stala sem pri razbiti šipi in opazovala naravo: polja, gozd in travnike. Zdelo se mi je, kot da mi koruza s polja pravi, da sem divjak in da sem poredna, drevesa so me tepla s košatimi vejami in trava je kričala nad mano. Otroci so na igrišču kričali, se norčevali iz mene in se mi posmehovali. V tistem trenutku je stopil v sobo oče in se mi nasmehnil, saj je tudi on počel takšne stvari v mladosti. Pogledal je razbito šipo in odšel iz sobe. Spet sem se zagledal skozi okno. Tokrat je bilo drugače, saj sem vedela, da mi bodo starši oprostili. Pihal je veter in drevje se je upogibalo, trava je bila na svojem mestu in otroci so normalno igrali košarko. Opazila sem, da je tisto prej bila samo moja domišljija, saj sem si pravzaprav želela, da bi bilo tako, saj sem od staršev dobila premilo kazen.

Mateja Plajnšek, 7.a

MOJ DELOVNI DAN

Najraje grem v šolo zjutraj. Takrat me mamica ali ati zbudita ob 7. uri. Takoj grem v kopalnico, se uredim in šele nato zajtrkujem. Najraje popijem čaj in pojem namazan kruh z maslom in jagodno marmelado. Vzamem torbo in se odpravim v avto, kjer me že čaka mamica. Odpeljeva se in pri šoli izstopim.

Najprej grem v garderobo, kjer so že nekateri sošolci in ko zazvoni, gremo vsi skupaj v razred. Nato pride v razred tovarišica in začnemo resno delati.

Po končanem pouku pa moram na avtobus. Na avtobusu lepo pozdravim šoferja in sedem na sedež. Med potjo nekateri učenci iztopijo, jaz pa počakam, da avtobus pripelje do prave postaje. Potem še tudi jaz iztopim in lepo previdno korakam proti domu.

Moja pot v šolo in iz šole je zelo nevarna, saj hodim po zelo prometni cesti. Ko pridem domov, mi mamica pripravi kosilo, nato napišem domačo nalogo, si pogledam zvezke in si spet pospravim vse šolske potrebščine nazaj v torbo.

Najbolj si želim, da bi bila moja pot v šolo zmeraj zjutraj in da bi bila predvsem varna.

Nataša Valh, 3.b

POGLED SKOZI OKNO

Bila je sobota. Starši so bili dopoldan na delu, tako sva bila moj brat in jaz sama doma. Brat je začel izzivati, tako da je treskal z vrati, mi jemal knjigo, mi čečkal po zvezku in še kaj, medtem ko sem se jaz poskušala učiti. To je počel nekaj časa in me pošteno razjezil. Vsa besna sem prišla škarje in mu jih vrgla. On pa se je kot vedno spretno odmaknil. Stal je pred oknom in škarje so zletele naravnost proti oknu. In kaj se je zgodilo? Šipa se je zlomila. Vsa panična sva iskala rešitev in izgovor, ko sta se z dela vrnila starša. Oče se je razjezil in naju napodil vsakega v svojo sobo. Bila sem jezna, pa ne zaradi kazni, saj sem si jo zaslužila, ampak zaradi dejanja, katerega sem močno obžalovala. Stala sem pri razbiti šipi in opazovala naravo: polja, gozd in travnike. Zdelo se mi je, kot da mi kuruza s polja pravi, da sem divjak in da sem poredna, drevesa so me tepla s košatimi vejami in trava je kričala nad mano. Otroci so na igrišču kričali, se norčevali iz mene in se mi posmehovali. V tistem trenutku je stopil v sobo oče in se mi nasmehnil, saj je tudi on počel takšne stvari v mladosti. Pogledal je razbito šipo in odšel iz sobe. Spet sem se zagledal skozi okno. Tokrat je bilo drugače, saj sem vedela, da mi bodo starši oprostili. Pihal je veter in drevje se je upogibalo, trava je bila na svojem mestu in otroci so normalno igrali košarko. Opazila sem, da je tisto prej bila samo moja domišljija, saj sem si pravzaprav želela, da bi bilo tako, saj sem od staršev dobila premilo kaznen.

Mateja Plajnšek, 7.a

LIST IZ DNEVNIKA

Ko sem začela pisati dnevnik, mi je bilo enajst let. Kadar sem bila v težavah, sem to vedno zaupala le njemu.

Nekega jutra sem se zbudila in od začudenja sem se zmedla. Ko sem pogledala skozi okno, sem videla, da zunaj sneži. Odšla sem pozajtrkovat in nato sedla za mizo in začela pisati dnevnik.

Dragi dnevnik, danes je prav lep dan. Prelepi beli sneg me je prav presenetil. Sedaj te bom morala zapustiti; zunaj me čakajo prijateljice.

Na glavo sem si dala čepico in odhitela po sani. Prijateljice so me presenetile z lepo novico. Povedale so mi, da je hrib, na katerem se bomo sankale, zelo leden in strm. Ko smo prispeli na hrib, smo se druga za drugo z nasmeškom na ustih spustile dol. Ozrla sem se v gozd in sem videla zajčka, ki si je zlomil nogo. Poklicala sem prijateljice in odnesle smo ga na sani. Prijateljica ima očeta živinozdravnika in takrat sem se spomnila, da bi mi lahko on pomagal. Suzana je odhitela po očeta. Preden je Suzanin oče prispel, je zajček že poginil. Bila sem zelo žalostna in jezna sama nase. Prijateljice so me tolažile in pospremile domov. Takoj, ko sem stopila skozi hišna vrata, me je razveselil oče, ki je ravno prišel s potovanja, presenetil me je s prelepim spominom na Nemčijo. Ko sem se mu zahvalila, sem odšla v sobo, vzela iz skrinjice dnevnik, ga pozdravila in mu povedala, kako sem hotela pomagati zajčku. Začutila sem,

da sem se v tistem trenutku počutila veliko bolje. Na koncu sem se mu zahvalila, da lahko zaupam le njemu in nikomur drugemu.

Mislim, da ga bom pisala tudi prihodnja leta.

Gabriela Galun, 7.b

ZASPALI SMO, OJOJ

Šolarji gotovo vse leto nestrpno čakamo počitnice. Običajno se jih veselimo že ob pričetku šolskega leta. Takšna šolarka sem tudi jaz. Vendar sem se zimskih počitnic v Garmischu veselila bolj kot vseh ostalih. Na pot z vlakom sem se pripravljala že teden dni prej, prav tako tudi vsi ostali pri nas doma. Toda pravijo, da se ni dobro preveč veseliti in pripravljati, kajti prav takrat gre vse narobe. To včasih tudi drži.

Preberite, kako je, če se predolgo pripravljaš in preveč veseliš. Bilo je sončno, precej hladno ponedeljkovo jutro. Nas, mene in moje domače, pa je pri -20 stopinjah Celzija kuhala vročina. "Zbudi se ! Zaspali smo !" je kričala sestra in zaloputnila z vrati, da bi človek lahko kar padel s postelje na noge če bi hotel vstati ali pa ne. Hitro sem se oblekla in stopila na hodnik, kjer so vsi trije-ati, mami in sestra tekali sem in tja ter niso vedeli, kaj naj primejo v roke. Z velikim naporom sem se prerinila mimo njih do kopalnice in si za silo umila oči, da bi lahko videla, ali je ura že res tako pozno ali le tako slabo vidim. Z grozo pa sem ugotovila, da zelo dobro vidim in da nam čez petindvajset minut dpelje vlak iz Maribora, mi pa smo še vedno doma. Vzela sem torbo in odhitela po stopnicah, da bi tudi jaz uspela sebe in svojo prtljago stlačiti v avtomobil. Oče je štartal motor in začel počasi speljevati. Na lepem je skočil iz avtomobila in zaklel: "Preklete, prednja zračnica je prazna!" Niti za hip nismo premišljali, ampak smo vsi v trenutku planili iz avta, vzeli vsak svojo prtljago in tekli k sosedovim. Ne vem, če nas je sosed razumel, kaj smo mu hoteli povedati, ko smo kričali drug čez drugega, vendar je zagotovo vedel, da moramo čim prej priti na železniško postajo. Čez nekaj trenutkov smo se že peljali proti Mariboru. Pot se je vlekla, kot bi bil Maribor v Ameriki. Na železniški postaji smo kar planili iz avtomobila in hiteli proti peronu sedem, kjer je stal vlak. Šele ko smo se pripeljali v Garmisch, smo videli, da smo v pravem vlaku, na pravem peronu in da smo prišli pravočasno na železniško postajo.

Tako pač je, če se preveč veseliš...

Patricija Šlamberger 8.b

PRESENEČENJE

Nekega dne me je oma presenetila in mi povedala, da smeva z bratom zraven nje na Bled. Presenečenja sem bila zelo vesela.

Že zgodaj zjutraj smo odšli od doma. Med potjo nas je presenetil sneg. Snega sem bila zelo vesela, le vožnja je bila slabša. Ko smo prišli na Bled, sta sestrični spali. Počakala sva, da sta se zbudili. Tam sem imela tudi bratranca Gašperja, ki je še majhen in je še tudi spal. Medtem smo se pogovarjali z njuno babico in dedkom.

Ko sta se sestrični zbudili, sta nas bili zelo veseli. Povabili sta naju v njuno sobo. Tam smo se pogovarjali, igrali različne igre in se veselili.

Ko je nehala snežiti, smo hoteli ven, vendar z bratom nisva bila obuta za na sneg. Ampak sestrični sta bili zelo prijazni in sta nama posodili škornje, oblačila pa sva imela sama. Zunaj smo našli nove prijatelje. Z njimi smo se kepali in veselili. Postavljali smo snežene može in se kotalili po snegu. Ko smo se naveličali, smo se vrnili v hišo. Tam smo pisali, risali in gledali televizijo. Kazali smo tudi čarovnije, da so se starejši smejali. Sestričina mama je pokazala tudi eno čarovnijo in vsi smo vedeli, da je boljša od naših.

Drugi dan smo se odpravili domov. Bila sem zelo žalostna in sestrični tudi. Venomer sem razmišljala, če me bo oma še kdaj povabila zraven.

Tanja Furek, 3.b

LIST IZ MOJEGA DNEVNIKA

Sreda: 9. 2. 1994

Naenkrat zazvoni ura, skočim iz postelje in pogledam na uro. Bila je komaj pet. Začela sem razmišljati, kako mi bo brez družine. Hodila sem po sobi in se razočarano prijela za glavo. Naredila sem radio, da bi se razvedrila. Med poslušanjem radia sem zaspala. Zbudila sem se ob šestih in se začela pripravljati za odhod. Oblekla sem se in se poslovila od doma. Bilo mi je zelo hudo, a na avtobusu sem se razvedrila. Peljali smo se proti Rogli in že sem začutila zimsko veselje.

Prispeli smo in si odnesli prtljago. Na smučišču smo se razdelili v skupine. Začeli smo se smučati po veliki strmini, zato sem tudi padla. Moji občutki so se razlili po celem telesu. Začela sem razmišljati, kaj, če se mi kdo začne smejati. Hitro sem vstala in se peljala za drugimi. S sedežnico smo se pripeljali na vrh in šli v restavracijo h kosilu. Ogledali smo si sobe in nismo bili preveč zadovoljni. Čez nekaj časa smo se pripravili na naslednje smučanje.

Barbara Blažič, 5.b

MOJ BRAT

Moj brat hodi v šesti razred. Ima rjave oči. Pogosto se kregava. Rad gleda televizijo. Imam ga rada. Zelo rad ima zimo. Z njim delava snežaka in se kepava. Ime mu je Janko. Janko se v šoli odlično uči. Hodi v plesno šolo Fredi. Tam dobro pleše. Ima plesalko Janjo. Rad se igra z mucu. V šoli ima

najraje nemščino. Zdaj veselo pričakuje pust. Ne vem, kaj bo predstavljal za Ah, pusta.

Anja Ogrizek, 2. b

PUST

Koranti skačejo in zvonijo,
da zimo prepodijo.

Potem zapodijo se po vasi,
da vse odmeva in se splaši.

Če priskače še kakšna maska,
marsikdo po glavi se popraska
in se vpraša, če bo kdaj še sploh mir.

Ko zima končno se poslovi,
ljudje se srečni nasmehnejo,
saj naslednje leto koranti spet jih pozdravijo.

Maja Paj, 5.b

PUST

Pust enkrat je na leto
In takrat vse v maske je odeto!

Krofi slastni, mastni so zelo,
ker maske rade jih jejo.

Maske kričijo,
po ulicah norijo
in otroke jezijo.

Kurenti po vasi gredo,
dekleta preganjajo
in robčke prosijo.

Za krinko skriva se gospod,
ki skakal je čez plot.

Ga ena je odkrila
in masko mu razbila.

Je nevesta žalostna na plohu,
ker fantič noben ji ni bil po godu.

V povorki razne maske so,
ki iz nas norca brijejo.

Maska sem jaz,
maska si ti,
maske smo mi vsi.

Najbolj je žalostno slovo,
ki ga od pusta jemljemo
in hkrati upamo,
da drugo leto še bolj veselo bo.

Sedaj pa pusta konec je
vse maske so pospravljene
in naslednje leto spet pripravljene.

Maja Vogrinec, 5.b

NARAVA SE PREBUJA

Rad imam zimo. Letošnja mi bo za zmeraj ostala v spominu, saj sem dvakrat smučal na Rogli in se še kako drugače veselil na snegu. Vendar sem komaj čakal pomladi.

Začela se je 20. marca. Kot bi se narava hotela poigrati z mano, mi je že navsezgodaj skozi špranje žaluzij poslala nagajive sončne žarke. Iz žlebov se je slišalo ptičje vreščanje in lovljenje. Ko sem vstal, sem se šel pretegnit na balkon in občudoval naravo v zgodnjem jutru. Vse je zelenelo, pri sosedovih se je bahala razcvetela češnja, z bližnjega gozda pa je bilo slišati nežno petje ptic. Pogled se mi je ustavil na našem vrtu. Lepo posejane grede, nekaj solate, čebulčka in jagode, ki bodo vsak čas zacvetele. Kar sline so se mi pocedile ob spominu na lepe, rdeče sadeže, na katere bo treba nekaj časa počakati. Bodo pa potem zato bolj slastne. Kako lepa je greda ob terasi. Polna je raznobarnih tulipanov, ki se jim letos tako mudi. Eden je bolj bahav od drugega. Vsako leto je za moj rojstni dan v sobi velik šopek tulipanov. Kaj bo pa letos? Rojstni dan

je šele na koncu aprila. Malo me zaskrbi ob misli, kako ga bom praznoval. Ah, pa saj je še dovolj časa.

Pri razmišljanju me premoti traktor na bližnji njivi. Kmet je zgodaj začel z delom, saj se je pokazal lep dan, ki ga je potrebno izkoristiti. Njive bodo hitro preorane in posejane in če bo sreča bo pridelek lep.

Takrat se ob meni pojavi mama, prestrašena, da mi je mogoče slabo, ker tako zgodaj rogovilim naokrog. Jaz sem pa samo želel pozdraviti pomlad.

Jernej Sagadin, 5.a

SONET LJUBEZNI

Ljubezen je bolezen,
ljubezen je lepa,
a včasih tudi slepa,
vendar bolezen ni ljubezen.

Valentinovo je ljubezni dan,
takrat se nove ljubezni rodijo,
stare pa oživijo,
takšen je pač ljubezni dan.

Na Valentinovo dekletu fantu pismo da,
poljubček v njem tiči,
ko ga fant odpre, ves zažari.

Franja Vogrinec 7.a

SONET LJUBEZNI

Ljubezen na prvi pogled,
oh, kako je lepo,
še posebej na Valentinovo,
v srcu ostane prvi pogled.

Ljubezen je kakor solza,
ki po licu polzi,
včasih zaradi veselja,
včasih zaradi skrbi.

Če zares zaljubljen si,
podari dekletu vrtnico
in zapoj ji pesmico.

Rožica rdeča naj bo,

saj to je znak ljubezni,
od katere so vsi veseli.

Petra Stopinšek, 7.b

APRILSKO VREME

V aprilu se vreme skoraj vsako leto spreminja. V enem samem dnevu je lahko oblačno in jasno; lahko pa se ulije tudi ploha, ki jo spremljata blisk in grom. Prenekaterikrat celo sneg pobeli že ozelenele travnike. Včasih samo prši iz megle, drugič spet dežuje. Zato pravimo, da je aprilsko vreme muhasto. Zakaj tako? Nemara se morajo sporazumeti med seboj poletje in zima, toplota in mraz, kdo bo vladal ta mesec.

Naj bo tako ali tako, zdaj nam res ne primanjkuje vode. Zato otroci pogosto spuščajo papirnate ladjice po mlakah in delajo mlinčke ob potokih. Po gladini naših jezer in po morju se že zibljejo čolni in turisti. A o kakšnih čolnih govori ta uganka, ugotovite sami!

Črni čolni,
težki, polni,
glejte, k nam veslajo,
tam v trebuih
po dneh suhih
vodo nam peljajo.

Anita Polanec, 7. b

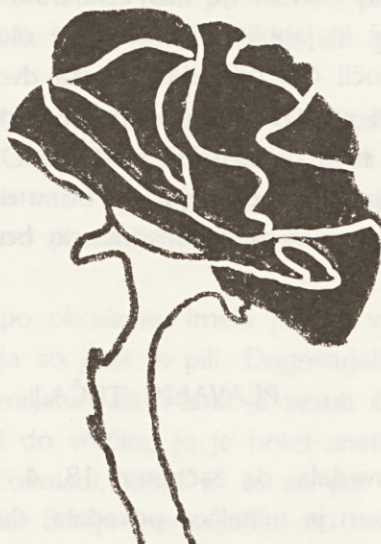
VRTNAR IN VRTNICA

Prišla je pomlad,
vrtnar je vesel,
ker rožice svoje
zopet bo plel.

Katera je lepša
ponosen strmi,
le eno med njimi
srce si želi.

Je živo rdeča
in trn jo krasi,
z njo srečo, ljubezen
ljudem želi.

Vesna Mohorko, 2.a

PRVIČ V TELOVADNICI

V petek nam je tovarišica obljubila, da se bomo odpeljali v telovadnico osnovne šole Breg. V šolo smo prišli v trenirkah in telovadnih dresih.

Tja nas je pripeljal šolski avtobus. Stopili smo v šolo in se slekli v garderobi. Potem smo šli v telovadnico in se razgibali. Prvič sem telovadil v pravi telovadnici. Bila je zelo velika, v njej pa je bilo mnogo telovadnega orodja.

V tem trenutku sem si zaželel, da bi tudi hajdinski šolarji imela takšno telovadnico.

Ne vem, zakaj nimamo vsi šolarji enakih pogojev za delo. Mi še vedno telovadimo v majhnem razredu.

Čas telovadbe je hitro minil. Razposajeni, čeprav utrujeni, smo se vrnili nazaj v šolo.

V upanju, da bo tudi naša šola imela tako telovadnico, mi bo ta dan ostal v prijetnem spominu.

Marko Cartl, 4.b

PRVIČ V TELOVADNICI

Naša šola stoji na lepem kraju, čeprav je blizu ceste. Prostori so dokaj urejeni, žal je brez telovadnice in smo pozimi prepuščeni v glavnem iznajdlivosti učiteljice.

V sredo nam je OŠ Breg izpolnila željo. Tovarišica nam je povedala, da bomo lahko telovadili dve uri v njihovi telovadnici. Komaj smo dočakali srečni trenutek, ko smo se smeli povzpeli na avtobus, ki nas je odpeljal do tja. Z nami je bilo še pet razredov iz nižje stopnje. Nisem mogel verjeti, da bi se lahko vsi stlačili v telovadnico. Pa kako sem se uštel. Za vse je bilo dovolj prostora in vsi smo se natelovadili. Na tleh so ležale blazine. Več je bilo tanjših, dve pa zelo debeli. Vzpenjali smo se po mornarskih lestvah in vrveh. Bilo je naporno, ampak izredno zanimivo. Ob steni so bile položene lestve. Velika zanimivost za nas so

bili krogi in gred. Za našo varnost je bilo zelo dobro poskrbljeno z blazinami. Za malico smo imeli sendvič in jabolko. Ko smo se okrepčali, smo še malo potelovadili. Nato je napočil čas odhoda. Žal sta dve uri veliko prehitro minili.

Prijetno mi je bilo pri srcu, ko smo odhajali. Odneseš sem zelo lep vtis in upam, da bomo čez en mesec res odšli spet tja. Ob vsem tem veselju pa me je spreletela žalostna misel ob spoznanju, da bo v domači šoli spet vse po starem. Morda pa bo tudi nam posijalo sonce in bomo dobili svojo telovadnico.

Tomaž Kokol, 4.b

PLAVALNI TEČAJ

Tovarišica nam je povedala, da začnemo 18. 4. 1994 plavalni tečaj. Vsi smo se ga veselili. V petek nam je učiteljica povedala, da moramo v ponedeljek prinesiti s sabo dve brisači, fen, glavnik, spodnje perilo in plavalno kapo. V ponedeljek smo vsi prišli v šolo, se prešteli in vstopili v avtobus. Potem smo se peljali do Ptujskih toplic. Pri blagajni je učiteljica plačala vstopnino.

V garderobi smo slekli oblačila, si dali na glavo plavalno kapo in šli pod tuš. Tam so nas razdelili na skupine in preverili naše znanje v plavanju. Učili so nas žabico, kravl in še hrbtno plavanje. Učili smo se tudi skakati na glavo. Plavalni tečaj je trajal dve uri na dan. Po končanem tečaju smo se preoblekli in si posušili lase. Odpeljali smo se nazaj v šolo in še imeli dve uri pouka.

Ko smo končali s plavalnim tečajem, smo imeli počitnice.

Maja Gojkovič, 3.b

V PTUJSKIH TOPLICAH

V petek nam je tovarišica povedala da bomo s ponedeljkom začeli s plavalnim tečajem. Trajal naj bi pet dni. Sobota in nedelja sta hitro minili. Ponedeljka sem se zelo veselil.

Zjutraj, ko sem se vstal, sem se hitro uredil in šel na avtobusno postajo. Sedel sem na zadnji sedež. Med potjo smo se s sošolci pogovarjali o toplicah. Pripeljali smo se v šolo. V šoli so nas čakale učiteljice in nekateri sošolci. Vstopile so in nas preštele. Potem smo odšli.

Ko smo prispeli v toplice, smo se morali slečiti in stuširati. Tovarišu smo povedali imena. Nato smo lahko odšli v bazen. Tam nas je tovariš naučil plavati žabico,kravl in drsenje. Plavanje mi ni delalo težav, zato sem se hitro naučil. Zadnji dan smo tekmovali za srebrnega delfina,ki smo ga vsi v razredu dobili. Škoda, da je tako hitro minil plavalni tečaj.

Turk Robert, 3.b

OB MLAJU

Pred 1. majem postavljamo mlaje. Tudi pri nas so postavljali majsko drevo. Vsako leto se zbere polno ljudi. Letos sem tudi jaz šla gledat, kako so postavljali majsko drevo.

Preko ceste je gasilski dom in v njem je bila gostija. Tam so bili moji sošolci. K majskemu drevesu so prišli muzikanti in začeli igrati. Mene in Smiljano je videla Nataša in prišla k nama. Tam gori smo se pogovarjali tudi z drugimi otroci. Ko je bilo majsko drevo postavljeno, sem ga pogledala in sem mislila, da bo padlo name.

Majsko drevo je bilo lepo okrašeno, imelo je dva venca. Pod vencem je visela vrečka. Postavljalci mlaja so jedli in pili. Dogovarjali so se, kdo bo plezal na drevo. Najprej je plezal Smiljanin ati. Moral je sezuti čevlje in posodili so mu delavski plašč. Ko je priplezal do vrečke, jo je hotel sneti, ampak vrečka se je pretrgala. Dol sta padli dve čokoladi, keksi in še en par suhih klobas. Sladkarije je pobral mali fantek in jih dal Smiljaninemu atiju. Ati mu je zato podaril kekse. Kar oddahnila sem si, ko je Smiljanin ati splezal z mlaja. Čokolado in klobase je odnesel domov. Smiljana mi je povedala, da ji je ati dal čokoladi, klobaso pa so pojedli za večerjo. Smiljana je rekla, da je bila zelo dobra.

Aleksandra Kiselak, 3.b

IZLET NA BOČ

V nedeljo, 1. maja smo se odpravili na Boč: mamica, oče, brat in jaz. Zjutraj smo si pripravili vse stvari, ki jih potrebujemo. To je: hrana, čevlji, dežni plašči in planinske knjižice. Nato smo se odpeljali do Poljčan, kjer smo pustili avto in se odpravili na Boč. Hodili smo po travniku in gozdu. Po nekaj minutah so mamico začele boleti noge. Tečna je bila kot muha.

Nato sva jo z atijem pomirila. Čez uro in pol smo prispeli na Boč. Tam smo se namalicali. Bratec, ati in jaz smo šli gledat nogomet. Začelo je grmeti in bliskati. Potem se je vreme spremenilo in postalo je sončno. Pospravili smo stvari in se odpravili v dolino. Po eni uri smo bili pri avtomobilu. Odpeljali smo se domov.

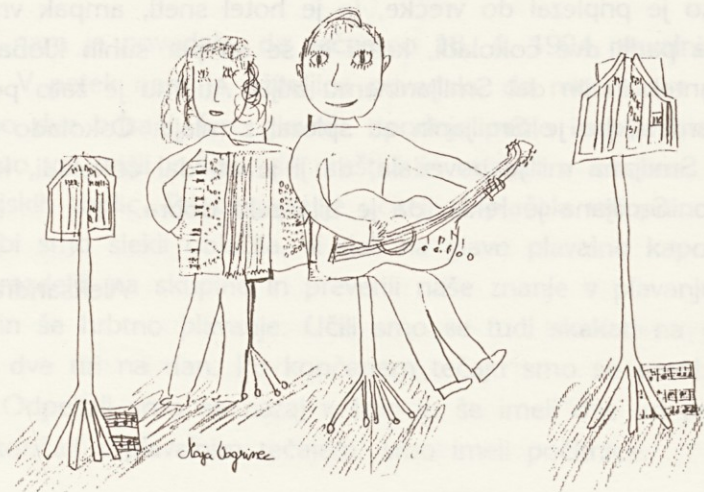
Luka Šmigoc, 3. b

ARBORETUM VOLČJI POTOK

Ko smo prišli v petek iz šole, smo bili veseli, saj so bile pred nami prvomajske počitnice. Domenili smo se, da bomo šli v arboretum Volčji potok.. Dne 27.4.1994 smo se odpeljali v Volčji potok. Vožnja je bila zanimiva. Videla

sem ljudi, ki so delali na polju. Nato smo se pripeljali do Slovenske Bistrice in še do Celja po avtocesti. Neučakana sem vprašala, če smo že tam. Potem smo se pripeljali do Kamnika. Ves čas nas je spremljala Kamnmiška Bistrica, ki je bila zelo čista. Mama mi je povedala, da priteče iz Kamniških planin. Zgledali smo tablo arboretum Volčji potok. Redar nam je pokazal, kje naj parkiramo. Kupili smo vstopnice. Videla sem velik vodomet, račke in labode. S sestro in drugimi otroci smo se lovili po cvetličnih labirintih. Ta izlet v Volčji potok mi bo ostal v lepem spominu.

Vesna Mohorko, 2.a

IZLET V VOLČJI POTOK

Zjutraj 2.5. smo se odpeljalil na izlet v Volčji potok. Prvič smo se ustavili v Tepanju, kjer smo jedli krofe. Čez 30 minut, smo se odpeljali proti Volčjemu potoku.

Tam je bila gneča. Varnostniki so nam pokazali, kje lahko parkiramo. Pred vhodom v arboretum smo plačali vstopnino. Potem smo šli skozi drevored mimo pisanih tulipanov in prišli do rastaviščnih prostorov. Tam so razstavljali veliko različnih rož. Hodili smo mimo ribnikov, kjer smo občudovali štoklje, videli smo tudi velik vodomet. Letošnje leto je 400 let, odkar goje tulipane.

Ko smo se vračali iz arboretuma, smo se ustavili za trenutek na otroškem igrišču. Med sprehodom po arboretumu smo ves čas poslušali prijetno glasbo. Pred odhodom domov smo kupili rožo za mamo in nekaj rož za grob. Iz Volčjega potoka smo odšli ob 14.00 uri. Na poti domov smo se ustavili in jedli kosilo.

Andrej Murko, 3.B

KRAVA

Krava je domača žival. Je koristna, saj nam daje mleko in meso.

Tudi moj dedek ima krave, ki so različnih barv. Krave so črne, bele in rjave barve. Dedek hrani krave s krmo in travo. Ko pa je poletje, se krave same pasejo po travniku.

Kravo molzejo ročno ali strojno. Moj dedek molze ročno. Tudi jaz sem enkrat poskusila, vendar mi ni uspelo.

Martina Lamberger, 3. a

PROJEKтни TEDEN

V šoli smo imeli projektni teden na temo MLEKO in MLEČNI IZDELKI. Pred projektnim tednom smo se odločali za različne skupine. Jaz sem izbral skupino, kjer smo fotografirali druge skupine pri delu. Naš mentor je bil g. Miran Podhostnik.

Prvi dan nam je g. Podhostnik povedal, kako se uporablja fotografski aparat. Drugi dan smo ob 9. uri odšli v fotostudio, ki je last g. Mirana. Kdor je hotel, se je lahko brezplačno slikal, vendar jaz nisem zbral poguma za to. Potem nas je g. Miran odpeljal k Sitarjevim, kjer smo fotografirali učence pri peki različnih dobrot: gibanic, čokoladnih peciv, mlečnih štruc itd...

Nekateri mladi fotografi so odšli fotografirat še h gospe Lipavšek. Ampak jaz sem odšel proti domu. Doma sem najprej slikal mojega psa Andija, zatem pa različne cvetlice. Ob 5. uri sem pri sosedu slikal bike, krave. Čez nekaj časa me je mamica odpeljala h g. Miranu, da mi je razvil film. Tretji dan projektnega tedna je bila predstavitev dela projektnih skupin. Bil sem presenečen, kajti na raztavi je bilo tudi nekaj mojih fotografij. Po končani raztavi so imeli mentorji in učitelji enkratni narezek. Tudi mi smo lahko jedli pecivo. Ko si je mamica ogledala raztavo, je mene, brata in Mateja odpeljala domov. Tako se je projektni teden zaključil.

ŽELIM SI ŠE VEČ TAKIH DNI !!

Gregor Korošec, 4.a

PROJEKтни TEDEN

Sodeloval sem v projektni skupini NA FARMI. Naš mentor je bila Angelca Glažar. V torek, 5. 4. smo šli v Slovenjo vas. Obiskali smo Tomšičeve. Ogledali smo si koze. Nekatero koze so imele roge, nekatere pa ne. Imajo 9 majhnih koz in 8 velikih koz. Pri Tomšičevih imajo najstarejšo kozo staro 15. let. Njihove koze tehtajo približno 70 kg. Koze skotijo tri do štiri mladiče, lahko pa tudi samo enega ali dva mladiča. Poleti se koze pasejo za kanalom. Če gospodar na koze pozabi, pridejo same domov. Krmijo jih s krmo. Kozam ne dajejo nič krmil. Potem so nas pogostili. Ko smo se najedli, smo šli k Babičevim. Tam smo si ogledali ovce. Ovce krmijo s senom. Ovcam tudi postrizejo volno. Potem smo se vrnili v šolo. V četrtek, 7. 4. sva z Davidom nastopala na predstavi v Skorbi. V petek, 8. pa na Ptuju. Ko sva povedala zadnjo kitico, se je David začel smejeti.

Silvo Zupanič, 4.a

PRI LONČARJU

Sodelovala sem v projektni skupini pri lončarju. Naš mentor je bila ga. Rozina Širovnik. V torek, 5. 4. 1994 smo se odpeljali k lončarju. Videla sem polno izdelkov, ki jih je izdeloval lončar sam. Povedal nam je zanimivosti iz svojega življenja. Oblikoval je nekaj posod, mi pa smo naredili ročaje. Na vretenu smo lahko preizkusili naše spretnosti. Jaz sem oblikovala ročno in strojno. Lončar nam je dal nekaj gline za delo v šoli. Drugi dan smo izdelovali posode ročno. Tovarišica je rekla, da imam lepo izdelano posodo. Gline smo si odnesli domov. Želim si več takih lepih projektnih tednov pri lončarju.

Anja Golob, 4.a

PRI GOSPODINJI

V času od petega do sedmega aprila 1994 smo imeli projektni teden. Bilo je več skupin. Jaz pa sem se odločila za skupino pri gospodinji. Moja mentorica je bila Marija Vogrinec. V skupini nas je bilo deset: Darja, Tanja, Petra, Lila, Urška, Maja, Janja, Klavdija, Jani, Dani. Pekli smo razna peciva: potico, sirove rogljičke, princeske, palačinke, miške. Vsa peciva smo pekli iz sira, mleka in drugih stvari. Vsi učenci smo pridno delali, saj smo imeli samo tri dni časa. Tretji dan smo že imeli predstavitev v Skorbi. Tam smo predstavili svoje izdelke. V petek, 8.5.1994 so izdelke, ki smo jih spekli pri gospodinji, razstavili na Ptuj. Tam je bila predstavitev dobrot slovenskih kmetij. Želim si še več projektnih tednov.

Klavdija Auer, 4.a

NAŠA PLESNA SKUPINA SE JE PREDSTAVILA

V torek, petega aprila smo pričeli s projektnim tednom. Sodelovala sem v skupini glasba in ples. Naša mentorica je bila tovarišica Anica Vidovič. V torek smo pričeli s plesom. Tovarišica nam je pokazala plesne gibe. Dala nam je oblekce, predpasnike, majice in kuhlalice. Plesali smo koračnico. Potem smo malicali. Naslednji dan smo nadaljevali z vajo. V četrtek dopoldne smo vadili v dvorani v Skorbi. Ob peti uri se je začel nastop. Nastopali smo prvi. Tovarišica nas je pohvalila, ker smo dobro zaplesale.

Za nami so nastopali drugi. Drugi dan smo imeli še en nastop v Ptuj. Tudi na Ptuj smo nastopale prve. Gospa Kristina Purg je čestitala naši mentorici in potem smo šli na malico. Malice je bilo, veliko mesa, kruha, pijače in sira. Po okusni malici smo si šli ogledat razstavo dobrot in kruha. Ogledali smo si vse. Bilo je zelo lepo. Ta teden je bil najlepši teden v tem šolskem letu.

Mojca Vogrinec, 4.a

MOJ STARI ATA PASTIR

Spomladi, ko začne trava rasti in ko je bolj toplo, začne stari ata pasti krave. Kravo vodnico pripelje prvo iz hleva, potem pa še ostale. Zunaj jih z verigami spne in jih odžene na pašo. Travo trgajo z jezikom. Pase jih približno dve uri. Poleti jih pikajo muhe. Otepajo jih z repom. Pripomoček na paši je "gajžla". Je iz ravne palice in trdne vrvi-biča, ki je namočen v smolo. Ko se krave napasejo, jih prižene nazaj v hlev. Tu pa gre vodnica zadnja v hlev. Tako pase moj stari ata.

Joži Šlamberger, 4.b

MOJA MAMA PASTIRICA

Mama mi je pripovedovala, kako je bilo takorat, ko je bila še majhna. Pri hiši so bili štirje otroci. Živel so zelo skromno. Otroci so morali že majhni pasti krave. Velikokrat je bilo to že pred šolo.

Na paši je bilo lepo, še posebej, če so krave rade ubogale. Na paši se je tudi učila. V jeseni so si pekli koruzo in krompir.

Še posebej se spominja tega dogodka: ob peki koruze so pozabili na krave. Te so se zadovoljno pasle v sosedovi detelji. Pri tem jih je zalotil sosed. Vse je grdo okregal in šel domov k očetu. S strahom so se bližali domu. Pred hišo jih je že čakal oče. Težka očetova roka jim je pomagala v hišo. Huje kakor palica jo je bolelo to, da je krava pozneje poginila. Najedla se je preveč detelje in jo je "napelo". Odslej so bolj pazili na živino.

Ob maminem pripovedovanju se mi je stožilo po starih časih.

Marko Cartl, 4.b

NAŠLA SEM BABIČINA LJUBEZENSKA PISMA

Bil je lep sončen dan. S sestro sva se s kolesi odpravili k babici in dedku. Ko sva prispeli, sva odšli v hlev k babici, ki je hranila krave. Povedali sva ji, da sva prišli za nekaj dni na počitnice.

V soboto smo z babico in dedkom odšli na podstrešje. Ko sem brskala po škatli, sem našla v časopis povezana ljubezenska pisma in pesmi. Ta pisma in pesmi je dedek pošiljal babici, ko je še bil rosno mlad. Sestra je našla veliko starih oblek, ki jih je babica nosila v mladosti. Potem nama je babica pokazala obleko, ki jo je imela na prvi ples, ko je spoznala dedka. Ko je dedek opazil babico, se je na prvi pogled zaljubil vanjo. Ko sta se, spoznala, je bila babica stara sedemnajst let, dedek pa enaindvajset let. Potem sva z Bojano odkrili še polno slik, na katerih sta bila babica in dedek prava zaljubljena golobčka. Čez čas smo si na podstrešju priredili pravcato modno revijo. Babica in dedek sta se počutila tako, kot da bi se čas zavrtel nazaj. Ure so hitro minevale zato smo morali na kosilo. Veliko večerov smo se še spominjali tega dne.

Ko sva prišli s sestro s počitnic, sva mami podrobno opisali dogodek, ki se je dogajal na podstrešju. Zaželela sem si, da bi še večkrat odšla k njima na deželo, na podstrešje.

Suzana Galun, 8. a

OTROŠTVO MOJEGA DEDKA

Moj dedek se je rodil na vasi. Imeli so veliko hišo, ki je bila pokrita s slamo. Pri hiši so bili štirje otroci, trije dečki in ena deklica. Vsi štirje so bili pridni in marljivi, opravljati so morali različna opravila pri hiši in v hlevu.

Moj dedek je osnovno šolo obiskoval na Hajdini tako kot jaz. Poleti je hodil v šolo bos, pozimi pa je imel trde in doma narejene čevlje, ki so ga mnogokrat močno tiščali. Malico so si takrat otroci nosili od doma. To je bil največkrat samo črn kruh.

Meso je bilo na mizi le ob nedeljah in praznikih. S potico pa so se lahko posladkali na božični večer. Ko je moj dedek odrasel v mladeniča je tudi on moral med vojake. Tam je prebil tri dolga leta. Srečno se je vrnil domov. Kmalu po tem je srečal mojo babico in se z njo tudi poročil. Sedaj je že v letih a je še vedno nasmejan.

Janja Rozman, 6.a

PRI BABICI IN DEDKU

Moja babica je zelo prijazna. Babica in jaz hodiva k potočku. Dedek je bil v bolnici. Imel je rano na želodcu. Pri babici rad gledam risanke. Nekega dne je padla s postelje. Babico bolijo rebra. Ko je dedi prišel domov, sem bil vesel. Babica kuha dediju zdravo hrano.

Boštjan Korošec, 1.a

KO MAČKE NI DOMA, MIŠI PLEŠEJO

Pregovor pravi: "Ko mačke ni doma miši plešejo." Bližalo se je jutro in naenkrat zazvoni telefon. Mamica se oglasi in žalostna pride v kuhinjo. Klicala jo je namreč "šefica", da mora priti v službo. Ni ji ostalo nič drugega, kot da poje zajtrk, se preobleče, stopi v avto in se odpelje proti mestu. Ati je moral na delo že rano zjutraj. Tako sva bila jaz in moj brat hišna gospodarja.

Mislila sem si: "Ko mačke ni doma, imajo miši svoj direndaj, sedaj pa ko ni staršev doma lahko imava direndaj jaz in moj brat." In res se je zgodilo tako. Čez nekaj časa je postala naša hiša pravi kraj nesreče. Ker sva bila z bratom lačna, sva si morala nekaj pripraviti za pod zob. Edino, kar sva znala pripraviti so bile palačinke. Ko sem spekla tri palačinke je začel brat brskati po shrambi, a ni našel marmelade. Na srečo sva imela nekaj svojih prihrankov, še dobro, da je bilo zadosti za en kilogram marmelade. Ko je brat odšel v trgovino, pozvoni pri

hišnih vratih. Zelo sem se ustrašila. Ko sem zagledala znan obraz, sem odprla. K meni je prišla prijateljica Adrijana. Potem je bilo šele "lušno"! Brat je prišel z marmelado in kar poskočil je, ko je zagledal, da imava obisk. Po tridesetih minutah je bila naša kuhinja popolnoma enaka, kot bi miši imele svoj pravi direndaj. Palačinke so bile na luči, na stropu, na tleh je bila marmelada - glavno je bilo, da smo se dobro najedli. Posodo smo pustili v pomivalnem koritu, palačinke na tleh, na stropu ...

Končno smo se lotili nekaj bolj zabavnega. Vključili smo radio ter plesali. Zvonil je telefon, vendar ga nismo slišali, ker smo imeli radio zelo na glas. Po plesanju in vseh naših dogodivščinah smo legli na posteljo ter gledali televizijo. Ker smo bili tako izmučeni smo zaspali.

Ure so tekle, mi pa smo kar naprej spali. Po dolgem in napornem delu stopi v hišo mamica, ki pa se tako zelo ustraši, da se skoraj onesvsti. Ko je zakričala, smo vsi vstali in prestrašeno gledali okrog sebe. Mamica nam je postavljala različna vprašanja in mi smo tudi njo veliko spraševali. Ko je takrat, ko smo mi plesali, zazvonil telefon, je klicala mama. Za kazen smo morali pomiti posodo, kupiti nov prt in še bi lahko naštevala.

No, moram priznati, da smo bili zelo poredni, ampak imeli smo se vseeno super!

Manuela Kaisersberger, 6.a

BILA SEM SAMA DOMA

Z bratom sva večkrat sama doma. Ati in mamica sta dolgo v službi. Včasih gre mamica zgodaj v službo vrne pa se okoli sedmih popoldan. Ko sem sama, počnem včasih kaj zanimivega, velikokrat se dolgočasim, včasih se valjam po kavču pred televizijo, redno se učim ali berem knjige, kdaj pa kdaj sedem k orglam in kaj zaigram.

Nekega dne sem sedela na svoji postelji in brala knjigo. Zasišla sem nek šum. Zelo sem se prestrašila. Preiskala sem celo stanovanje in ugotovila, da ta šum ni bil nič drugega kot skakanje naše ptičke Pike po kletki.

Liljana Žunko, 7.b

NESREČA V DELAVNICI

V prostem času je oče v svoji delavnici. V njej ima več strojev in orodja. Nekega dne je mami popravljaj stol. Vzel je kladivo in žeblje. Nastavil je žebelj. Zamahnil je s kladivom in udaril po prstu. Zarjul je kot lev in pihal po prstu. Pokazala se je tudi kri. Mama je pritekla s prvo pomočjo. Obvezala mu je prst. Nato je oče šel ležat. Drugi dan je bilo vse dobro. Oče je lahko spet delal.

Andrej Lajh, 3.a

MOJ PONOS - ZOBJE ZA PET

Tudi letos so zobozdravstveni delavci iz Ptuja in okolice pripravili tekmovanje o znanju o zobeh. Tekmovanje je potekalo na osnovni šoli Markovci. Našo šolo sva zastopali Petra in jaz, kot tekmovalki. Barbara, Nataša in socialna delavka so navijale za nas. Nekje meseca februarja naju je tovarišica za biologijo ga. Marija Korošec določila za to nalogo.

Nekega torka je prišla medicinska sestra in naju seznanila z vprašanji. Dan pred tekmovanje sta naju obiskali dve medicinski sestri, prvo smo že poznali, z drugo smo se seznanili ob delu, ko nam je razlagala o risanju plakata, s katerimi smo se predstavili na tekmovanju, smo z navdušenjem ustvarjale. Na žalost je tekmovalka in moja sošolka Katja zbolela, zato smo hitro morali najti zamenjavo. Našli smo Barbaro. Ko sta medicinski sestri odšli, smo si kar oddahnili. Pridno smo ustvarjale naprej in na koncu nam je bilo delo krepko poplačano, saj je bil plakat pester in zanimiv. Zvečer sva se še s Petro učili in ponavljali vprašanja, ki sta nama jih zastavili zdravnici.

Dan tekmovanja, 13.4.1994 ob 10⁰⁰ v Markovcih. Nastopajoči smo morali biti pol ure pred pričetkom v telovadnici markovške šole. Ozračje je bilo napeto, saj smo se zbrali s petnajstih šol. Vsako šolo so zastopale dvojice. Odgovorjali sva deveti. Začel se je prvi krog vprašanj. Vsi smo bili živčni. Že sva bili na vrsti medve. Kuverto, v kateri je bilo vprašanje, sem kar raztrgala. Odgovarjali sva gladko in tekoče. Dosegli sva največje možno število točk. Mislim, da sva kar dobro zastopali našo šolo. Na koncu so nam učenci pripravili dve zanimivi in zabavni točki. Vsak sodelujoči je dobil priznanje in škatlo v kateri je bilo nekaj uporabnih stvari. Po tekmovanju so nas še pogostili z malico. Odšli smo na avtobusno postajo in nato domov. Jaz sem šla v šolo, ker sem že tako bila v zaostanku s snovjo zaradi prejšnjega dne.

V šolo smo prišle sredi prve ure. Sošolcu sem navdušeno povedala, da smo z nekaterimi drugimi šolami zbrali vse točke. Tovarišice so nas pohvalile.

Franja Vogrinec, 7.a

DELOVNA AKCIJA

(opis delovnega postopka)

Sonce je bilo že visoko na nebu. Ta ne preveč težko pričakovani dan se je že začel. A ker ni bilo pouka, sem se ga veselil.

Hitro sem vstal, se oblekel, pozajtrkoval in se odpravil na avtobusno postajo. Tam so me že čakali prijatelji. Z njimi sem se zapletel v pogovor. Že čez nekaj časa je pripeljal avtobus in nas odpeljal v šolo.

Pred šolo se je že zbrala množica učencev, ki je poslušala ravnatelja o poteku današnjega dela. Očistiti bomo morali področje okrog Studenčnice. Ravnatelj je vsakemu razredu dodelil kos, ki ga mora očistiti.

Ko smo prišli do Studenčnice, ki je bila močno onesnažena, smo pogoltnili slino. Imeli bomo veliko dela. Najprej so tisti s srpami posekali travo ter je zložili na kupe. Potem so učenci z motikami populili korenine in zrahljali zemljo. Delo ni bilo preveč težko, le sonce je neusmiljeno pripekalo.

Kmalu smo končali z delom ter se ponosni, da smo delo dobro opravili, odpravili na šolsko dvorišče, kjer smo dobili malico. Ko smo pojedli, smo se z avtobusom odpeljali domov.

Janko Ogrizek, 6.b

ŠOLA V NARAVI

Obiskujem 4. razred osnovne šole. Že v začetku leta smo se dogovorili, da bomo teden dni preživel na morju.

V ponedeljek, 9. maja 1994 je napočil ta dan. Ob 7. uri zjutraj smo se z avtobusom odpeljali proti morju. Po dveh urah vožnje smo se ustavili v arboretumu v Volčjem potoku. Ogledali smo si cvetlične grede. Malo smo bili prepozni, kajti precej tulipanov je odcvetelo. Najbolj mi je bila všeč porezana živa meja, o kateri sem si kupil razglednico. Pot smo nadaljevali proti Simonovemu zalivu. Cesta po Črnem kalu je bila precej ovinkasta, zato me je bolela glava. Ko smo prispeli v Simonov zaliv, smo se namestili v sobe in si odpočili. Po počitku smo šli na sprehod po Izoli. Po ogledu obale smo šli k večerji. Po večerji smo igrali nogomet in odbojko ter se nato kaj kmalu odpravili k počitku.

Drugo jutro smo se do sedme ure zbrali pri telovadbi, po telovadbi smo si malo odpočili in nato šli k zajtrku. Po zajtrku ob 9. uri smo šli na kopanje. Učitelji so nas razdelili na dve skupini, v eni skupini so bili učenci plavalci, v drugi pa neplavalci. Bil sem v skupini plavalcev. Izpopolnjevali smo se v tehniki plavanja. Ker rad plavam, mi je čas v bazenu hitro minil. Popoldne smo imeli dve uri pouka. Po večerji smo nameravali imeti veliko tekmovanje med dvema ognjema. To nam je preprečilo slabo vreme, zato smo pripravili modno revijo in ples. Ko smo se dodobra naigrali, smo legli k počitku.

Naslednji dan je bil podoben prvemu dnevu, le da smo se kopali dopoldan in popoldan. Posebno zanimiv je bil čas po večerji. Po večerji je bilo lepo vreme, zato smo izvedli veliko tekmovanje med dvema ognjema in se pomerili v vlečenju vrvi. Zmagali smo učenci naše sobe 504. Po igrah smo legli k počitku.

Tudi v četrtek smo imeli kopanje dopoldan in popoldan, vmes pa pouk na prostem. Pri popoldanskem kopanju smo imeli preizkus znanja v plavanju. Prislužili smo si lahko zlatega, srebrnega ali bronastega delfinčka. Po večerji smo pripravili kulturni program. Učitelj plavanja nam je najprej podelil "delfinčke", nato pa smo se učenci posameznih sob predstavili s svojo zabavno točko. Imeli smo še ples in nato počitek. Petek je bil naš zadnji dan bivanja v Simonovem zalivu. Po zajtrku smo se z ladjo odpeljali v Piran. Ogledali smo si znamenitosti mesta in imeli nekaj časa za nakup. Po vrnitvi v Izolo smo se najedli, vzeli še prej pripravljene potovalke in odhiteli v avtobus, ki nas je odpeljal domov.

Matej Serdinšek, 4.a

ŠOLA V NARAVI V SIMONOVEM ZALIVU

Šola v naravi v Simonovem zalivu se je začela 9.5.1994. Odpotovali smo zjutraj ob 7. uri. Pot v Izolo je bila dolga. Med potjo smo se najbolj razveselili, ko smo v bližini Kopra videli že del morja. Vsi smo tedaj vedeli, da bomo skoraj v Izoli. Ko smo se res pripeljali v Izolo, smo vzeli potovalke in odšli v bivalne prostore. Vse smo si pospravili v omare. Ker smo pozno prišli v Izolo, je dan hitro minil in smo šli spat. Saj smo bili utrujeni od naporne vožnje.

Ko smo se naslednje jutro zbudili ob 7. uri, smo imeli jutranjo gimnastiko in zajtrk. Po zajtrku smo se odšli vsak dan kopat. Plavati sta nas učila tovarišica Sonja Liber in tovariš Franjo Rozman. Tovariš in tovarišica sta nas vsak dan naučila plavati kaj novega. Po plavanju je vsak dan sledilo kosilo in spet plavanje. Toda tudi učili smo se.

Po plavanju smo seveda imeli eno uro počitka. Po prostem času kod vedno je bila na vrsti večerja. Družabni in kulturni večeri so bili po večerji. V torek je bilo zelo zanimivo. Imeli smo modno revijo. V torek zvečer je imel vsak priložnost, da je bil maneken ali manekenka. V sredo zvečer smo se igrali med dvema ognjema in se pomerili v vlečenju vrvi. V četrtek zvečer je bil naš poslovljni večer, saj je bila to naša zadnja noč v Simonovem zalivu. Vsaka soba je morala pripraviti kulturni program. Po kulturnem programu je bil ples in po plesu nočni počitek. Vsak dan v Simonovem zalivu je bil lep, posebno še petek, ko smo se peljali z ladjo v Piran in ko smo odšli na povratku domov še z avtobusom v Koper. Vsi naši spremljevalci so pazili, da se nam ne bi kaj dogodilo. Naši spremljevalci so seveda bili Franjo Rozman, Sonja Liber, Angelca Glažar in Anica Kotar. Škoda, da je tako hitro vse minilo, ampak bilo je lepo.

Suzana Fridl, 4.b

VTISI IZ ŠOLE V NARAVI

Kot že več generacij pred mano sem tudi jaz dočakala dan, ko smo odšli v poletno šolo v naravi.

Z avtobusom smo se odpeljali v Izolo, kjer smo se nastanili. Dnevi na morju so potekali po načrtanem programu. Dopoldan pouk, plavanje in prosti čas. Popoldan plavanje, počitek in razne športne aktivnosti. Zvečer družabne igre, ples in petje.

Še nikoli nisem bila za daljši čas v tako veliki skupini. Zato je bilo to zame nekaj posebnega. Prav tako so bile tovarišice drugačne kot v šoli. Bile so ljubeznivejše in pripravljene na razne dogodivščine. Vse, kar smo počeli, je bilo lepše in prijetnejše kot pa v šolskem okolju. Med igro smo pozabili na vse, kar nas veže na dom. Čeprav smo v prostem času mislili na starše.

Moji vtisi so bili prijetni in si želim, da bi še kdaj bilo tako lepo.

Simona Slameršek, 4.b

NAJPRIJETNEJŠI DOGODEK V ŠOLI V NARAVI

To leto smo se odločili, da bomo šolo v naravi preživel v Izoli. Tja smo se odpravili prejšnji teden; v ponedeljek. Ko smo prispeli je tovarišica vzela na recepciji ključe in odšli smo v svoje sobe. Razmestili smo stvari, potem pa si odpočili od dolgega potovanja. Sledila je večerja. Po večerji smo šli na igrišče, ki stoji zraven morja. Tam smo deklice igrale odbojko, fantje pa nogomet. Po telovadbi smo šli k nočnemu počitku. Vsak dan je bil tak, toda v četrtek... V četrtek smo plavali za značko zlati delfin. Toda skoraj vsi so plavali za srebrnega. Le Aljoša, Mojca in jaz za zlatega. Bazen smo morali preplavati trikrat. Trikrat kravl, trikrat prsno in trikrat hrbtno. Toda uspeli smo! Zvečer smo se zbrali v

učilnici. Tovaričica in tovariš sta povedala nekaj besed, po tem pa sta razdelila značke in diplome. Mi trije smo dobili zlatega delfina. Bila sem zelo ponosna nase, ker sem to zmogla. Po podelitvi značk smo začeli s kulturnim programom. Nekateri smo peli, drugi recitirali, spet trije so pripravili skeče... Po programu smo še nekaj časa plesali. Potem smo šli nazaj v hotel. Imela sem zelo lep občutek. Mislim, da je to bil ponos, saj sem v plavanju premagala mnoge fante in dekleta.

Nataša Štumberger, 4.b

PLANINEC

V šoli sem se odločil, da bom postal planinec. Z babico hodiva veliko v planine. Prvič sem šel na Uršljo goro. Zgodaj zjutraj me je mamica zbudila. Oblekel sem se, spil čaj, narezali smo klobase, da bomo naredili sendviče. Nato sem si optal nahrbtnik. V šoli nas je čakal avtobus! Čez nekaj časa smo prispeli. Ko smo hodili na vrh, je pihal veter in videli smo stolp. Potem smo šli dol. Dostikrat sem padel. Šli smo na avtobus. Prišli smo živi in zdravi domov. Zelo sem bil utrujen in zaspan. Kmalu sem šel spat.

Miha Ori, 2.b

MOJA ŠOLSKA TORBA JE DOBILA KRILA

Ura je bila 7.30. Odpravil sem se v šolo. Naenkrat je nekaj padlo z neba na mojo torbo. Torba se je spreminjala in me ponesla daleč v nebo. Dobila je krila. Odletela sva proti planetu Banana. Prebodla sva njen ozon in zagledala vse polno hišic, velikih tudi po 14 m. Iz njih pa so prihajali veliki orangutani, ki so bili večji od dinozavrov. Tudi midva s torbo sva bila velika, vendar nisva bila niti za orangutanov zob. Pristala sva na smetišču, kjer sva spoznala opičjaka z imenom Škatla. Odpeljal naju je po planetu s super polžem. Prišli smo do mravljišča. Iz njega je švignil krokodil in mi odgriznil roko. Zato se nisem zmenil, saj sem vedel, da mi bo zrasla druga. Odpeljali smo se naprej. Midva s torbo sva bila že pošteno lačna, zato smo se odpravili v restavracijo. Tam so nam lepo postregli z najokusnejšimi jedmi planeta Banane. Opičjak Škatla nama je povedal imena jedi. To so bile: sok z bananinih lupin, pečeni pajki z žabjimi jajci in kuhanimi konji. V trenutku smo švignili iz restavracije in se odpeljali nazaj na smetišče. Midva s torbo sva se hitro poslovila od Škatle in odletela nazaj na Zemljo.

Na poti nazaj se nam je zgodilo še veliko zanimivih dogodivščin, vendar jih na žalost ne morem opisati, ker mi je prav zdaj zmanjkalo lista.

KNJIGA, MOJA PRIJATELJICA

Zelo rada berem knjige, saj se iz njih marsikaj naučim. Najraje berem pustolovske knjige. Doma jih imam mnogo, a sem jih že prebrala. Zato hodim v knjižnico v Ptuj. Tam imajo mnogo knjig. Najraje berem knjige Franceta Bevka in tudi knjige drugih pisateljev .

Ko sem v knjižnici, knjigo izbiram tako, da jo najprej prelistam, da vidim, če je zanimiva. Knjigo preberem v dveh, treh dneh. Če je debelejša tudi v tednu dni. Berem ob večerih, zjutraj, pa tudi čez dan. Moji starši pa mi pravijo, da knjigo pojem, saj jo tako hitro preberem; da si včasih ne zapomnim, kaj se je v knjigi zgodilo. Zato marsikatero knjigo preberem večkrat.

Knjiga je res moja prijateljica, saj se iz nje mnogo naučim in v njej je marsikateri dober nasvet.

Maja Paj, 5.b

PREGOVORI

Človek je tak, kakršno je njegovo pisanje.

Knjiga je človeku najboljši prijatelj.

Knjiga, ki ni vredna, da jo dvakrat prebere ,ni vredna, da jo tudi enkrat..

Med vrsticami se mnogokaj prebere.

Pesnik se rodi.

Brez joka ni smeha.

Kadar se ne joka se tudi ne smeje.

Kdor se zadnji smeje se najslajše smeje.

Veselo srce - pol zdravja.

IZŠTEVANKA

Tukaj ena, tukaj dva,
tam se peče pipika.

Tukaj tri, tukaj štiri,
tu so trije mušketirji.

Tukaj pet, tukaj šest,
mali fantek že gre jest.

Aljoša Kmetec, 2.b

OPIS MAMICE

Moji mamici je ime Irena. Dela v Ljubljanski banki. Lase ima dolge in rdeče pobarvane. Je velika in ima lepo postavo. Rada ima zeleno barvo in se lepo in moderno oblači. Najraje ima rokomet.

Mami je zelo mlada. Do mene je zelo dobra. Rada sem, da imam takšno mamico.

Evelin Krajnc, 3.a

MOJA PRIJATELJICA

Moja sosedka je hkrati tudi moja najboljša prijateljica. Ime ji je Andreja in hodi v drugi razred. Vsak dan greva skupaj v šolo. Je temne polti in velike postave. V soboto in nedeljo se mnogokrat skupaj igrava. Dobro se razumeva in le redkokdaj jeziva druga na drugo. Kadar mami kupi čokolado, jo rada delim s svojo prijateljico.

Tanja Rozman, 3.a

MOJ BRATEC

Moj bratec se je rodil 25. junija 1992. Dobili smo ga med počitnicami. Ko se je rodil, smo odšli v bolnišnico. Takrat sem bila jezna, ker ga nisem smela videti.

Bratec je začel hitro hoditi. Ko je bil še majhen, je že lizal sladoled. Za svoj prvi rojstni dan je imel sladoledno torto. Še prej, ko smo se slikali, je namočil prste v torto.

Zdaj se že vozi s kolesom, seveda če se tudi jaz vozim. Če mu vzamem dudo, se joče. Zelo rad ima dedka. Nekega dne je bil dedek v hiši, bratec pa na dvorišču. Takrat je bratec potrkal na vrata in klical dedka. Klical ga je dada. Bratca imam zelo rada.

Amadeja Pernat, 2.a

KAJ BOM, KO BOM VELIK

Ko bom velik, bom mizar. Mizar ima žago. Žaga je nevarna. Mizar ima veliko strojev.

Dejan Kaisersberger, 1.b

KAJ BOM, KO BOM VELIKA

Jaz bom frizerka. Delala bom lepe pričeske. Vsak dan bom porabila veliko vode.
Rabila bom krtače, fen, glavnik in škarje.

Katja Tement, 1.b

KAJ BOM, KO BOM VELIKA

Ko bom velika, bom učiteljica. Učila bom učence. Pisala bom tudi na tablo.
Delala bom na Hajdini. Učila bom matematiko, slovenščino, telovadbo in glasbo.

Polona Zupanič, 1.b

KAJ BOM, KO BOM VELIK

Jaz bom policist. Usmerjal bom promet. Imel bom policijsko kapo. Imel bom
tudi pištolo. V avtu bova dva policista.

Tibor Ules, 1.b

KO BOM VELIK

Ko bom velik, bom zidar. Zidar je zadovoljen s svojim delom. Zida lepe in velike
hiše. Ima mnogo dela. Zidar rabi vodno tehtnico. Zidar rabi samokolnico.

Gorazd Ornig, 1.b

NAŠA KUCHARICA

Naša kuharica zelo dobro kuha. Danes smo imeli za malico juho in kruh.
Kuharici je ime Majda. Potrebuje posodo, žlice in vilice. Kuha v kuhinji. Dela v
šoli. Kuharica je prijazna. Gospe Majdi včasih pomaga tudi snažilka.

Ester Habijanič, 1.a

PRAZNOVALA SEM ROJSTNI DAN

Ko sem imela rojstni dan, sem imela torto. Bila je zelo lepa. Potem so prišli moji prijatelji in prijateljice in so mi čestitali. Pokazala sem jim torto. Šli smo gledat televizijo. Ko smo se naveličali televizije, je moja mamica prinesla torto. Vsedli smo se za mizo. Ko sem pihnila sveče, nas je moj ati fotografiral. Potem smo se vsi skupaj šli igrat. Ko smo bili lačni, nam je moja mamica razrezala torto in smo jo pojedli. Zvečer so prijatelji odšli domov.

Katja Merc, 1.a

PRVIČ SEM NASTOPALA

Naša šola je pripravila nastop. Tudi jaz sem nastopala. Bilo me je malce strah. Ko sem prišla na oder, me ni bilo več strah. Potem sem nastopala. Ko smo končali, je bilo vse v redu. Odšli smo domov. Od zdaj naprej se več ne bojim nastopov.

Monika Cestnik, 1.a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Doma imam tri muce. Vse so črne barve, na prsih pa imajo belo liso. Poimenovala sem jih Pi, Pa in Pu.

Pi in Pa sta sestri. Zelo se imata radi. To prikažeta tako, da vsaka prek druge položi rep in sta kot vprežna konjička, le voziček jima še manjka.

Pu je še mlada. Zelo rada je. Ko jo pokličem, takoj pride, a prijeti se ne da. Nekega dne, ko sem jo držala v naročju, me je tako popraskala, da mi je tekla kri.

Neko jutro, ko sem še spala, sem zaslišala mijavkanje. Odprla sem okno in na kolesu zagledala Pa. Zelo jo je bilo strah, saj je na njo lajal velik pes. Prijela sem jo in jo dala v sobo. Zelo mi je bila hvaležna.

Svoje tri muce imam zelo rada.

Estera Korošec, 5.a

MOJ PRIJATELJ MED ŽIVALMI

Jaz imam muco. Ime ji je Sama. Je črno bela, ima kratko dlako in rada je na toplem. Dobila sem jo od babice. Najraje pije mleko. Če kdo pride na obisk, se prestraši in zbeži na dvorišče. Imam jo rada. Skoraj vsak dan se prepira s sosedom Rikijem.

Dolores Brodnjak, 2.b

MOJA MUČA

Pred tremi meseci sem dobila muco. Stara je bila eno leto in pol. Pripeljali smo jo iz azila. Tam je bilo zelo veliko muc in psov.

Ime sem ji dala Mici. Je rjavo bele barve in je zelo prijazna. Pred temi dnevi je skotila sedem malih muck. Micini mucki so zelo lepi. Mici dam vsak dan hrano.

Komaj čakam, da bodo Micini mladiči odrasli. Muce imam zelo rada.

Maja Korošec, 2.a

ZAJKLA MUDA

Zajklo in kletko mi je podaril stric. Zajkla je velika. Dal sem ji ime Muda. Najraje je travo in regrat. Pričakovala je zajčke. Opazoval sem, kako si puli dlako. Vsak dan sem pogledal, če ima zajčke. Končno sem jih dočakal. Našteli smo jih šest. Vsi zajčki so rjave in črne barve. Zajkla nanje lepo pazi. Z dlako jih skriva. Zajkla je zelo divja. Samo mami pusti, da jo poboža.

Muda je zelo pridna mama. Upam, da bo imela še veliko mladičev.

Rok Sagadin; 2.a

IMELI SMO KOLINE

Imeli smo koline in smo zaklali pujska. Naredili smo klobase. Pujsek pa je imel dosti mesa in malo masti. Imel je preko dvesto dest kilogramov. Bil je zelo dober. Na koline so prišli teta, botrica, bratranci in sosedje.

Zvečer smo se umili in se odpravili spat. Zjutraj me je mamica zbudila. Pomagala sem ji pakirati meso. Spravili smo ga v zamrzovalno skrinjo.

Suzana Steiner, 1.a

O MAMICAH SO SVOJE MISLI POVEDALI UČENCI PETIH RAZREDOV TAKOLE :

Mami mi pomeni vse, saj mi je podarila življenje in lepo skrbi zame.

Lena Simonič ,5.a

Beseda mama mi pomeni vse, kar me spominja na nekaj toplega in prijaznega

Urška Pesek, 5.a

Mama mi pomeni veliko, ker je moja mama. Do nje moramo biti vljudni in jo spoštovati.

Tomaž Trafela ,5.a

Beseda mama mi pomeni lepe spomine na predšolske dni. Mamo moramo spoštovati, saj nas ona tudi spoštuje. Zato naj ta dan bo poklonjen vsem materam sveta.

Barbara Blažič, 5.b

Mama mi pomeni vse na svetu, pa tudi očetje niso prikrajšani.

Jasmina Dominko, 5.a

Mama mi pomeni vse na svetu. Svojo mamico imam zelo rada.

Bojana Janžekovič, 5.a

Vsak ima svojo mamo. Tako jo imam tudi jaz. Mama mi pomeni vse. Že od nekdaj me ima zelo rada tako kot jaz tudi njo. Moja mamica je zelo prijazna, dobra in skrbna. Zato ji privoščim, da je na leto en dan posvečen njej.

Maja Vogrinec, 5.b

Mama je oseba,
brez katere
nas otrok
sploh ne bi bilo
na svetu.

Brigita Vogrinec, 5.a

Mama-to je beseda ki izraža nekoga, ki te ima rad, ki skrbi zate in se žrtvuje za tvoje življenje.

Maja Turnšek, 5.a

Mama nam pomeni vse na svetu.

Prva beseda je bila MAMA.

Dušanka Brodnjak, 5.a

MLADOST MOJE BABICE

Nekega dne sva se z babico pogovarjali. Rekla sem ji, naj mi pove, kako je bilo takrat, ko je bila ona otrok. Začela mi je takole pripovedovati:

“Pri nas je bilo veliko otrok, zato sta morala mati in oče trdo delati, da sta lahko preživljala družino. Ker sem bila najstarejša sem morala pred poukom napasti živino. Tedaj, ko sem zaslišala krike drugih otrok sem živino odgnala domov in stekla za njimi. Ko se prišla iz šole sem torbo dala v kot in šla pomagat na polje. Najbolj veselo pa je takrat, ko smo ličkali koruzo. Prišlo je veliko ljudi. Med ličkanjem smo se zelo zabavali. Na koncu smo priredili veliko slavlje. Pozimi smo bili oblečeni kar v tanko jopico, tanke hlače in obuti v pošvedrane čevlje, zato nas je zeblo. Kljub temu je bilo moje otroštvo polno doživetij in veselja”.

Mislím, da je bilo njihovo otroštvo mnogo težje kot je naše, saj imamo sedaj mnogo stvari, ki jih takrat ni bilo in nam ničesar ne manjka.

Adrijana Križanec, 6.a

Izdala in založila : OŠ HAJDINA

Likovno opremila : ROMANA KISELJAK

Tiskanje naslovnice in vezava : PP PE TISKARNA PTUJ

Uredili : ANICA KOTAR, SILVA HAJŠEK

Šolsko leto : 1993/94

Naklada : 200 izvodov

Za nakup računalnikov se zahvaljujemo sponzorjem:

Petrol Maribor

Elektroinstalaterstvo Papež - Hajdoše

Mlekarna Ptuj

Avtoprevoznništvo - Vogrinec Franc

Trgovina Sinhron - Skorba

Gerečnik Viljem - Zg. Hajdina

Perutnina Ptuj

Perutninarska zadruga

Zlatarstvo Ogrizek

Repriza - Ptuj

Zavarovalnica Triglav

ZOOTRANS Zupanič

Avtokleparstvo Turnšek

Petlja - Ptuj

Domoznanski oddelek

371

NAJDIHOJCA

1994

373.3(497.12 Hajdina)

6002158,1

KUJIZNICA IVANA POTRCA PTUJ

COBISS o